

kan have misforstaaet ham eller huffe feil, og det er muligt, at der kan være et eller andet Punkt, som jeg mod min Villie kommer til at forbigaa. — Jeg glædede mig over, at det ærede Medlem i Begyndelsen af sit Foredrag saa aabent udtalte, at han ansaa sig for forpligtet til at fremsætte et Par Ord til Fordel for den Kommune, hvis Interesser han er sat til at varetage. Jeg paaskjønner meget, at han gav den aabne Udtalelse om, at hans Standpunkt ved Begyndelsen af denne Sags Forhandling var netop dette. Dette Standpunkt gjør, dersom jeg maa bruge et af hans egne Udtryk, at Meget af, hvad han har sagt, derved bliver forklarligt, og jeg skal tilføie for ogsaa at bruge hans egne Ord, at derfor er det mig dog ikke fuldstændig klart, om hans Udtalelser derved ere blevene ligesaa forklarlige. Jeg glæder mig imidlertid over, at vi ere enige i eet Punkt, nemlig deri, at han finder de Udtalelser, der fra mange Sider ere komne frem om det Utilstedelige og Utilladelige i de Kontrakter, jeg har affluttet, temmelig overdrevne, og det skulde have været mig overordentlig kjært, om han i Kraft af denne sin Anskuelse, havde anvendt sin Indflydelse til at faae Betænkningens Nr. 63 modificeret lidt i Overensstemmelse med den. Men jeg er ikke saa ganske enig i den øvrige Del af hans Udsvikling. Saa vidt jeg forstod ham, udtalte han sig om, at Betingelserne for, at den paagjældende By, — nemlig Odense, havde sluttet sig til de Kontrakter, jeg som daværende Krigsminister havde Leilighed til at forhandle med den paagjældende By, vare dels den Omstændighed, at Krigsministeriet havde tilsaat en snarlig Forelæggelse af en Garnisonslov, dels Byens Haab om en rundelig Godtgjørelse for de forskjellige Præstationer, den vilde komme til at yde i Kraft af Kontrakterne. Med Hensyn til det første Punkt, hvorvidt jeg skulde have givet et Tilfagn som det, det ærede Medlem fremsatte, maa jeg tillade mig at sige, at jeg ikke inden Kontraktens Afslutning har givet noget Tilfagn til den paagjældende By om, at jeg vilde forpligte mig til at forelægge den Garnisonslov. Jeg har vel, efter at Byraadet første Gang havde vedtaget den paagjældende Kontrakt med en Ændring vedrørende Kontraktens § 10, nemlig Spørgsmaalet om Kontraktens Opfyldelse, aldeles Leilighedsvis og som Motivering for, at jeg ikke kunde gaa ind paa at modtage den Ændring, som Byraadet foreslog, udtalt, at et af de Maal, jeg agtede at tilstræbe, var i en nær Fremtid at søge at faae Garnisonsforholdene ordnede ved Lov. Jeg har ganske vist endnu senere, nemlig 5—6 Maanedere efter at Kontrakterne vare afsluttede, udtalt, at jeg fuldstændig erkjendte den moralske Forpligtelse, som saavel jeg som Krigsminister som Krigsbestyrelsen overjovedet havde til at gjøre alt Sit til, at de paagjældende Byer saa snart som muligt kunde ved en Garnisonslov faae Sikkerhed for

at beholde deres Garnisoner; men dette Punkt har aldrig været opstillet som en Betingelse for Kontraktens Afslutning. Det er et Faktum, der er indtraadt under Forhandlingernes Fremadskriden tildels længe efter. Maanedere efter, at de paagjældende Kontrakter have været afsluttede. Det ærede Medlem udtalte dernæst, at, uagtet jeg, som han paastod, skulde have givet et saadant Løfte, som jeg dog aldrig har givet, indeholdt det af mig for Rigsdagen forelagte Hørløvsforslag til hans Forundring, Intet om den paagjældende By som Garnisonsby, og ved Forslagets 1ste Behandling her i Salen, havde jeg ikke med et eneste Ord givet nogen Antydning deraf. Jeg vilde ganske vist have sat Pris paa, at det ærede Medlem, da han af en lille Pjece, jeg formoder den samme, som jeg har her i min Haand, oplæste nogle Brudstykker af Udtalelser, fremkomne fra min Side, vilde have taget det med, som det vilde have været mig overordentlig rart at faae fremsat som Supplering; thi paa samme Sted findes udtrykkelig udtalt, offentlig og overfor vedkommende Kommune, hvad der var den naturlige Grund til de anførte Omstændigheder. Der findes nemlig udtalt sammesteds, at, naar jeg havde forelagt det paagjældende Hørløvsforslag, uden dertil at optage nogen Bestemmelse om Garnisonerne, og forelagt det netop i den Form, hvori det er fket, da var Grunden den, at jeg af Princip havde anset det for rigtig, efter at man det foregaaende Aar ikke var kommen videre med Hørløvens Revision end til at faae nebsat et Udvalg, der kun havde afgivet en foreløbig Betænkning, at det Lovforslag, som jeg anden Gang forelagde, uden nogen eneste Løddels Afgivelse, var netop det samme, som jeg havde forelagt første Gang. Det er saa bestemt, som Noget kan være, udtalt, at det var Grunden. De Herrer ville dernæst erindre; hvad der ogsaa er udtalt her, at den Gang gav Folkethinget den Tause. Naar Regjeringen forelagde et Lovforslag, tav de Herrer, der ellers havde havt stor Tilbøjelighed til at tale overfor Regjeringens Forslag. Under en 1ste Behandling, hvor ikke en af Lovforslagets Modstandere sagde et Ord, og hvor et Par af dets Venner dog syntes, at det var anstændigt at holde en lille Tale i den Anledning, var der selvfølgelig for mig ingen Anledning til at gaa nærmere ind paa dette Punkt. Jeg har udtalt dette saa bestemt i det paagjældende Aktstykke, at jeg vilde have sat Pris paa, om ogsaa dette var blevet omtalt, siden nu en Gang det Øvrige er blevet omtalt. Jeg skal dernæst tillade mig at udtale, at det af alle senere Krigsbestyrelser har været erkjendt, at Regjeringen havde en Pligt til at gjøre, hvad den kunde, for at faae de paagjældende Spørgsmaal med Hensyn til Garnisoneringen ordnede ved Lov; men de have ogsaa alle været af den bestemte Overbevisning, at Basis for en Garnisonslov var en forud vedtagen Hørløvslov. Saa længe man ikke veed,